

ἐνῶ μὲ τούτῃ τῇ Βουλῇ καὶ μὲ τὸ Σύνταγμα μὰς
βλοῖ τοῖμπούμε κἄτι τί μὲς' ἀπὸ τὰ δημόσια.

Προσιλεῖς συμπατριῶταί μὲ τὸ πυρπολοῦντα στήθη,
δράσε, λέτε 'στὴν Κορῶνα, κ' ἔπειτα τῆς λέτε στήθι,
καὶ χυμάτε σὰν νταχῆς
σὲ γλακῶν παλῆρσκανίδες.

Λέτε πῶς μὲ δύο μάτιχ, τὴν Βουλῇ καὶ τὴν Κορῶνα,
περπατεῖτε σὰν στραβοί,
καὶ γυρεύετε μὲ τὸνα
νὰ σωθῆτε, παλαβοί;

Κ' ἂν κανένας ὑποθέσῃ πῶς τὸ Στέμμα σας καὶ μόνον
εἶναι δυνατὸν εἶναι δράσῃ,
πλὴν νομίζω, συμπολιταί, μὰ τοὺς τάρους τῶν προγόνων
πῶς τὸν κόπο του θὰ χάσῃ.

Μὰ κ' ἂν ἓνας Βαροβέρσας μὲς μαζὶ τὰ λουριὰ
τοῦ Συνατάματος οἱ Δράκοι θὰ μοιχεύουσιν βαρειά,
καὶ τὸ στόμα των θ' ἀνοίξουν τῶν κομμάτων τὰ θεριὰ
καὶ 'στὸ πόδι θὰ σηκώσουν δάση, πόλεις καὶ χωριὰ,
κ' ἀπὸ πάτεας βγαλμένη
καὶ σὰν πρῶτ' ἀνδρειωμένη,
χαίρε, χαίρε τῶν πατέρων τῆς Βουλῆς ἐλευθεριά,
κ' ἔλα θρέψε τᾶντερὰ μὰς μὲ τοῦ Πήγα τᾶντερὰ.

Π.—'Στὸ Παρλαμέντο βρέτετε, χίλιας φορὰς σπολλάτῃ
ἦθε τοῦ κράτους ἡ Βουλῇ γὰ τὸσοσ ποὺ πεινάει, (του...
κ' ὁ Πρίγκηψ ὁ Νικόλαος προστάζει 'στὸ Παλάτι του
οἱ μαγειροῦπάλληλοι χωρὶς μουστάκι νάνα.

Κ' αὐτοὶ κοντὺλί 'πῆσαν, χαρτί καὶ καλαμάρι,
καὶ γράφουν εἰς τοῦ Παλατιοῦ τὸ λιγρὸ βλαστάρη:
Λυπήσῃ τὰ μουστάκια μὰς κ' ἐπίτρεψέ τα κ' ἀψηστα
νὰ μένου ἀξουράσια.

Κ' ἐγὼ μ' αὐτοὺς συντάσσομαι κ' ὑπερμῶν τὸν ζῆλον
αὐτῶν τῶν τόσοσ προσφιλῶν μαγειροῦπαλλήλων.
Μουστάκια σὰν δὲν ἔχωμε, τι διαβόλο θὰ στρίψωμε,
καὶ πῶς τὸν κῆδον, βρε παιδιὰ, τῶν βλων θ' ἀναρρίψωμε;
Μουστάκια σὰν δὲν ἔχωμε, πῶς θὰ γενοῦν στρατεύματα,
καὶ πῶς θὰ συζητήσομαι καὶ γὰ τὰ πολιτεύματα;

Μὴν ξουρίστε ποτὲ σας χάριν κἄν φιλοπατριὰς
τὸ μουστάκι μὰς ἀπὸνος,
κ' εἶναι σύμβολον ἀνδρείας
εἰς τὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος.

Τὸ μουστάκι μου σὰν στρίψω
τότε μπούμε μὲ τὸ κουμπούρι,
τότε αἰγούρα θὰ τρέψω
κάθε Σιλδεστρέλλη μούρη.

Εἰς τῶν μουστακῶν τῆς τριχῆς
πόθοι κρέμονται καὶ τῦχα
τῆς πατρίδος τῆς ὠραίας,
τῆς καλῆς Κασπινικῆς.

Φ.—'Υπὲρ βωμῶν καὶ μουστακῶν πολέμαρχοι παλεύουν,
γ' αὐτὸ τὸ μέγα γεγονός καθένας τῶρα γράφει,
κ' αὐτοί, ποῦ μέσα 'στῆς Ἀρχῆς τὸ μαγεῖρο δουλεύουν,
χρηάζοντ' ἓνα ξουρίσμα μ' Ἐγγλέζικο ξουράφι.

Ἄλους τούτους, ποῦ μεγάλας μαγειρεύουν σωτηρίας,
ἦθελα, βρε Περικλέτο, νὰ τοὺς δῶ Σπανομαρίας.
Ἴσως τότε τὸ Κουβέρνο δρόμο δυνατὸ νὰ πάρῃ,
κ' ἴσως σὰν δὲν ἔχουν τριχὰ
κόψουν τότε καὶ τὸν βῆχα
τοῦ Μικᾶδου Μουστοχίτο, πολέμαρχο κιτριναρῆ.

Σὰν μπακρμπέρης τῆς Σιδύλλης πρὸς αὐτοὺς νὰ προχωρήσω,
καὶ μ' Ἐγγλέζικο ξουράφι μέσα 'στῆς Βουλῆς τῆ σάλα
τῶν σωτήρων τσελιγκάδων τὰ μουστάκια νὰ ξουρίσω,
πρῶτα πρῶτα τοῦ Ζαήμη, ποῦναι καὶ τὰ πῆζ μεγάλα.

Ἄγ! πῶς ἦθελα νὰ γίνω τοῦ Σαμψῶν ἡ Δαλιδὰ
καὶ νὰ μὴ ἀφήσω τριχὰ σὲ μουστάκι σκινιδε,
καὶ νὰ κόψω καὶ τοῦ Ράλλη τοῦ κατὰχρυσο μαλλί,
καὶ τοῦ Κόντε τοῦ μουστάκι καὶ παντὸς μουστακαλλῆ.

Νὰ γυρίζω, νὰ γυρίζω,
κ' ἀμειλίκτως νὰ ξουρίζω
μούστακας ἀρεμικάνους μ' ἀρεμικάνων θυμῶν
καὶ θυσιὰν νὰ τοὺς κάνω 'στῆς πατρίδος τὸν θυμῶν.

Κ' ὡ πατρις μου, νὰ φωνάξω, ποῦ γὰ τρόπαια Μικᾶδων
μὲ κεφάλι κασσιδιάρης μοναχῇ παρακαλεῖς,
δέξου τριχὰς ξουρισθείας δασυτρίχων τσελιγκάδων,
ποῦχαν γίνε τριχοφάγοι τῆς γυμνῆς σου κεφαλῆς.

Πῶς ποθὸ σπανοῦ τοῦ κράτους τοὺς μαγειροὺς ν' ἀντικρύσω,
κ' ἔπειτα καὶ τὸ 'δικὸ σου τὸ μουστάκι νὰ ξουρίσω,
καὶ γελῶντας νὰ σοὺ λέω: Περικλῆ μεθύστακα,
μὴ μὰς κάνῃς τὸν ἀσίχη καὶ δὲν ἔχεις μούστακα.

Π.—Μὰ πῶς ἦθελα καὶ σένα ξουρισμένο νὰ σὲ δῶ!...
νὰ λοιπόν, καὶ τριχὰ τριχὰ τὸ μουστάκι σου μακῶ.

Καὶ καμφοδίας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἡ τοῦ Καμπάνη τοῦ γαμπροῦ περικαλλῆς Ἐλένη,
μὰ κόρη ζηλεμένη,
ἀρραβωνιάσθη μὲ χραεῖς, μ' εὐχαίς καὶ μὲ σπολλάτῃ
τὸν σπαρθόρο τὸν γιατρό, τὸν Νίκο Μαυρομμάτη.
Κ' ὁ Φασουλῆς φαμελικῶς καὶ μ' ἄλη τὴν καρδιά του
εὐγῆθη νύφη καὶ γαμπρὸ σὰν νάτανε παιδιὰ του.

Σήμερα λοιπὸν κοντσέρτο πρῶτης τέχνης καὶ τραγῆς
'στὸ περιφημὸν Ἰδετο τῆς Φόν-Λόττνερ τῆς κεινῆς,
καὶ βεβαίως δὲν θὰ λείψῃ καὶ καμμία καὶ κανεῖς.

Αὐτὸ τὸ Μαγεμένο Ποτήρι τοῦ Πολέμου,
τὸ δῆμα τὸ γραμμένο μὲ μαγικὸ κλέμα,
τὸ δῆμα τὸνερωδὲς καὶ τὸ φανταστικὸ,
τὴν αἴριον θὰ γίνῃ μὲς 'στὸ Βασιλικὸ.